Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: MORGEN-VANDRING

Citation: Oehlenschläger, Adam: ”MORGEN-VANDRING”, i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-workid74553.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

MORGEN-VANDRING.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Skye.
Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;
147 Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maardi
Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord,
Der offredes rygende Oxeblod
Til Asa-Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
Græskiølne Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Ejermand,
148 Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt

Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har,
I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og skiær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
Blandt Røgtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.
Forresten vor Skiønhed, rød og blaae,
Er hap som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ey begriber hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

149

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskier
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth.
Og bæv, som Zefir bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang,
Saa synge vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.